

«Λουλούδια από νερό σπαταλημένο» του Βασίλη Αργυριάδη

Ο συγγραφέας αφιερώνει το παραμύθι
σε όσους κάνουν λουλούδια
να βλασταίνουν-κι ας μην το ξέρουν...

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε σε ένα μακρινό χωριό ένας καλοκάγαθος γεράκος με μια μακριά γενειάδα κάτασπρη σαν μπαμπάκι. Το σπίτι του ήταν όμορφο και νοικοκυρεμένο. Είχε μια καλοφτιαγμένη ξύλινη σκεπή και όμορφα παράθυρα που τα στόλιζαν δαντελένια κουρτινάκια. Είχε κι έναν κήπο. Α! αυτόν τον κήπο ο αγαθός γεράκος τον αγαπούσε πολύ! Ήταν γεμάτος λογιών λογιών λουλούδια, όλα χαρούμενα κι ζωηρά.

Τον σκάλιζε καθημερινά, τον πότιζε κι έβαζε καινούριο χώμα και λίπασμα. Κι έτσι, κάθε μέρα τα λουλούδια του ξύπναχαν χαράματα για να του χαρίσουν τις καλύτερες ευωδιές τους και τα λαμπερότερα τους χρώματα. Ήταν κρίμα που το ποτάμι δεν ήταν κοντά στο σπίτι καλού γεράκου για να έχει το νερό δίπλα του & να ποτίζει τον κήπο του εύκολα. Όμως εκείνος δε δείλιαζε καθόλου μπροστά στον κόπο: έπαιρνε μαζί του τους δύο κουβάδες του και ξεκίναγε κάθε πρωί το δρόμο για το ποτάμι. ... Διέσχισε αργά αργά το μικρό ξέφωτο και έφτανε τέλος στη ρεματιά που ήταν γεμάτη από ψηλά, σκιερά πλατάνια.

Εκεί στεκόταν στη χορταριασμένη όχθη και κοίταζε το κρυστάλλινο νερό · το νερό που κατέβαινε τρέχοντας παό τις πλαγιες των βουνών, κυλούσε

μπροστά του εκεί στη ρεματιά, του έλεγε μια βιαστική μα δροσερή καλημέρα κι έπειτα συνέχιζε να τρέχει μέχρι κάτω μακριά, στις απέραντες πεδιάδες.

Στη συνέχεια, ο γεράκος μας έσκυβε κι έβαζε τις παλάμες του μέσα στο νερό. Τι δροσερό κι απαλό που ήταν! Γέμιζε τις χούφτες του κι έπινε αχόρταχα από το πεντακάθαρο νερό.

Οι δυο κουβάδες που κουβάλαγε μαζί του περίμεναν πάντα υπομονετικά τη δική τους σειρά. ...Ήταν κι οι δυο τους ξύλινοι, μα ο ένας ολοκαίνουργιος ενώ ο άλλος ήταν παλιός. Ο καινούργιος ντυμένος με ξύλο γερό και φρεσκοφτιαγμένο, ήταν δυνατός και δεν είχε καμία τρύπα, κανένα χάραγμα. Το χερούλι του ήταν πολύ καλά φτιαγμένο, κι ο κουβάς ήξερε να ισορροπεί χωρίς να χύνει ούτε στάλα από το νερό που είχε μέσα του.

Ο άλλος κουβάς δεν ήταν έτσι. Ήταν γέρος. Το ξύλο του είχε παλιώσει και ήταν γεμάτος τρύπες και ραχισματιές. Αγκομαχούσε να κρατήσει το νερό στην αγκαλιά του κι όλο έφερνε δεξιά κι αριστερά μην μπορώντας να βρει ισορροπία, με αποτέλεσμα να χύνεται πολύ από το νερό που είχε μέσα του.

-Δες πόσο δυνατός είμαι! Το ξύλο μου είναι πολύ γερό και δεν αφήνει καθόλου νερό να μου ξεφύγει. Ενώ εσύ... πώς είσαι έτσι κακομοίρη μου; Όλο κενά και χαραμάδες έχει το ξύλο σου. Περισσότερο νερό σπαταλιέται, παρά απομένει μέσα στην αγκαλιά σου! Τι θα γίνει με σένα; Μου φαίνεται πως μόνος μου ποτίζω τον κήπο του αφεντικού. Εσύ δεν φέρνεις σχεδόν καθόλου νερό!

...Μπροστά στα λόγια που του έλεγε ο καινούργιος κουβάς, ο παλιός χαμήλωνε το βλέμμα του ταπεινωμένος και δεν ήξερε τι να πει.

-Συ...συ...συχνώμη, που σε κάνω να κουράζεσαι τόσο πολύ. Δεν το θέλω, αλλά τι να κάνω; Το ξύλο μου είναι γέρικο και οι αντοχές μου δεν είναι μεγάλες.

-Ναι, αλλά εγώ τι σου φταίω; Γιατί δηλαδή θα πρέπει να κάνω εγώ όλη τη δουλειά κι εσύ να τεμπελιάζεις;

Και τότε ο γέρικος κουβάς δεν απαντούσε τίποτα. Έβλεπε πως ο νέος δεν τον πίστευε, δεν καταλάβαινε πόσο δύσκολο του ήταν να κουβαλήσει το νερό. Κι έτσι κι εκείνος έπαυε να λέει ο,τιδήποτε.

Στην επιστροφή γίνονταν πάλι τα ίδια, μόνο που ο παλιός κουβάς δεν μπορούσε πια να μιλήσει καθόλου. Αγκομαχούσε από την κόυραση και του κοβόταν η ανάσα. Δεν μπορούσε να ζητήσει συγχώμη από τον καινούργιο. Κι όλο κύλαγε το νερό μέσα παό τις ραχισματιές του κορμιού του, κι έτσι όπως έσταζε, ήταν σα να χύνονταν δάκρυα από τα ξύλινα μάτια του.

Κύλαγε ο καιρός... ο νεαρός κουβάς κραταίος και υπερήφανος,...ο γέρικος σκυμμένος και ταπεινωμένος...

Όσπου κάποια μέρα, άκουσε την κουβέντα των κουβάδων το αχέρι του βουνού και δίχως να χάσει καιρό έτρεξε και ψιθύρισε με την αέρινη φωνούλα του όλη την ιστορία στο αυτί της γέρικης και σοφής βελανιδιάς του δάσους.

Η σοφή βελανιδιά έβλεπε κάθε πρωί τον αγαθό γέρο να περνά από μπροστά της μαζί με τους κουβάδες του, αλλά πανύψηλη καθώς ήταν, δεν είχε ποτέ ακούσει τι έλεγαν οι δυο κουβάδες εκεί κάτω δίπλα στις ρίζες της. Τώρα που έμαθε από το αχέρι όλη την ιστορία, αποφάσισε να παρέμβει και να μιλήσει στους δύο κουβάδες, Όχι για να τους μαλώσει, αλλά για να τους κάνει να δουν αυτό που δεν έβλεπαν · **αυτό που εκείνη από κει ψηλά μπορούσε να δει...**

... ..

-Καλημέρα σας καλοί μου! Σας βλέπω τόση ώρα που κουβαλάτε το νερό σας και σας θαυμάζω!

-Εμένα ασφαλώς θα θαυμάζεις κυρά - βελανιδιά, ε! Τ πράγματι, είμαι πολύ γερός και δυνατός. Κοίτα με τι άνεση κουβαλώ το νερό μου. Κοίτα δεν έχω καν λαχανιάσει, είπε ο καινούργιος κουβάς.

...Καλημέρα...κυρά...βελανιδιά...Συγχνώμη...που...δεν...σου...λέω...καλημέρα...
όποτε...περνώ...από...δω...αλλά...είμαι...τόσο...λαχανιασμένος, είπε μα δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του κι ο καινούργιος κουβάς τον διέκοψε:

-Αυτά μου κάνει κάθε μερα κυρά-βελανιδιά. Όλο λαχανιάζει, όλο γέρνει δεξιά κι αριστερά, κι όλο αφήνει το νερό μέσα από τις τρύπες του και τις ραχισματιές του να σπαταλιέται χάμω. Κι έτσι πρέπει να ποτίζω εγώ τον κήπο, γιατί αυτού του απομένουν δυο στάλες νερό μέχρι να πάμε πίσω. Άσε γριά βελανιδιά, πολύ με βασανίζει ο συνάδερφος!

-Μην παραπονιέσαι, νεαρέ μου. Όλοι έχουν το ρόλο και τη θέση τους. Εσύ είσαι δυνατός και δε σου ξεφεύγει σταγόνα νερό. Μπράβο σου! Όμως κι ο γέρος κουβάς έχει τη θέση του, κάτι κάνει κι αυτός. ... Εγώ που βλέπω τα πάντα από δω ψηλά, σου ξαναλέω πως κάτι κάνει κι ο παλιός κουβάς, κι ας μην το καταλαβαίνεις ούτε εσύ, ούτε ο ίδιος. Αυτά ήταν τα λόγια της βελανιδιάς.

-Ναι, καλά ας μην ήμουν εγώ και θα' βλεπες τι θα είχε απογίνει ο κήπος του αφεντικού μας. Θα είχε ξεραθεί ολόκληρος. Αυτά που μου λες εσύ για την προσπάθεια του γερο-κουβά, είναι όλα παραμύθια. Εγώ σου λέω αυτά που βλέπω, όχι παραμύθια, πείσμωνε ο νέος κουβάς.

-Ωστε δε με πιστεύεις λοιπόν, ε; Πιστεύεις μόνο αυτά που βλέπεις και δεν πιστεύεις πως κάτι προσφέρει κι γέρος κουβάς; είπε η βελανιδιά χωρίς καθόλου να θυμώσει. Και συνέχισε: Ωραία, λοιπόν. Για γυρίστε και κοιτάξτε πίσω να δείτε το μονοπάτι που κάθε μέρα διαβαίνετε και θα καταλάβετε τι σας λέω.

Έστρεψαν σιγά σιγά το βλέμμα τους προς τα πίσω και κοίταξαν το μονοπάτι που απλωνόταν πίσω τους, μέχρι πέρα μακριά. Κι είδαν κάτι που ποτέ δεν είχαν παρατηρήσει, κάτι που τους άφησε άφωνους: στη δεξιά πλευρά του στενού μονοπατιού, εκεί από όπου διάβαινε ο νέος κουβάς, το χώμα ήταν στεγνό και σβολιασμένο, ξερό και άσχημο, ενώ στην αριστερή, εκεί απ' όπου περνούσε ο παλιός κουβάς, το χώμα ήταν νοτισμένο και πάνω του είχαν ανθίσει δεκάδες μικρά και μεγάλα αχριολούλουδα. Ήταν όλα τους πανέμορφα, με χρώματα έντονα και ζωηρά. Ήταν όλα τους ποτισμένα από το σταταλημένο νερό του γέρικου κουβά.

Οι δυο νεροκουβαλητές τα έχασαν. Δεν ήξεραν τι να πουν. Ο καινούργιος κουβάς, χαμήλωσε για πρώτη φορά κι αυτός το βλέμμα. Είχε κάνει λάθος.

Ζήτησε ευγενικά από τον παλιό κουβά και τη σοφή βελανιδιά και συνέχισε το δρόμο μαζί με το καλοκάγαθο αφεντικό του. Συνέχισε να κάνει τη δουλειά του το ίδιο καλά, αλλά δεν υποτίμησε και δεν ξαναπρόσβαλε ποτέ κανέναν.

Ο παλιός κουβάς συνέχισε κι εκείνος να κάνει τη δουλειά του. Λαχάνιαζε κι αγκομαχούσε, του κοβόταν η ανάσα και κουραζόταν πολύ. Όμως κάθε φορά που ένιωθε τα μάτια του να βουρκώνουν από την κούραση, έσκυβε και κοίταζε τα αχριολούλουδα που άνθιζαν από κάτω του· κι έπαιρνε θάρρος. **Ναι, ήταν όλα ποτισμένα από κείνον, δυναμωμένα από τη δική του αδυναμία, μεγαλωμένα από το σταταλημένο νερό της δικής του γέρικης αγκαλιάς.**